

Ιερομόναχος Βασίλειος Ξηροποταμηνός (1875 - 9 Αυγούστου 1961)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Βασίλειος Ξηροποταμηνός

Ιερομόναχος Βασίλειος Ξηροποταμηνός

Γεννήθηκε στο χωριό Βουλισμένη Λασιθίου Κρήτης το 1875, ο κατά κόσμον Μιχαήλ Βλασσάκης. Τα πρώτα του γράμματα έμαθε στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού του. Οι φτωχοί γονείς του, Παντελεήμων και Καλλιόπη, για να μη ξοδεύουν λάδι για το λυχνάρι, δεν το άναβαν το βράδυ. Ο μικρός Μιχαήλ, που αγαπούσε τη μελέτη και την πρόοδο, μάζευε την ημέρα ξύλα, τη νύχτα τα έκαιγε κι έτσι διάβαζε. Για ένα διάστημα εργάστηκε ως γραμματεύς δικηγορικού γραφείου.

Στη μονή Ξηροποτάμου προσήλθε το 1893. Το 1896 εκάρη μοναχός από τον Γέροντά του Ευγένιο († 1924). Διάκονος χειροτονήθηκε το 1896 και πρεσβύτερος το 1901. Το 1908 προήχθη σε προϊστάμενο. Είχε μεγάλο σεβασμό και υπακοή στον Γέροντά του, ο οποίος του ενέπνευσε την αγάπη προς τη θεία λατρεία και τη μονή, την οποία αγάπη κι εκείνος είχε πάντοτε πλούσια.

Ο Γέροντας Βασίλειος διακόνησε ευδοκίμως την αγαπητή μονή του ως διάκονος, εφημέριος, προϊστάμενος, επίτροπος, αντιπρόσωπος στην Ιερά Κοινότητα, γραμματεύς, τυπικάρης, καλλιγράφος, συγγραφεύς και βιβλιοθηκάριος. Το 1917 εξορίστηκε από τους Γάλλους από το Άγιον Όρος στη Μυτιλήνη μαζί με άλλους 45 επιφανείς Αγιορείτες πατέρες. Την πικρή αυτή περιπέτειά τους κατέγραψε και περιέγραψε με κάθε ειλικρίνεια σε σχετικό βιβλίο του, που το αφιέρωσε στον Γέροντά του Ευγένιο. Είχε αλληλογραφία με διάφορους αρχιερείς και ιερείς ως τον Πέτрас Διονύσιο († 1953), τον αρχιεπίσκοπο Κρήτης Ευγένιο († 1978) και άλλους.

Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της μοναχικής του βιοτής ήταν «η απόλυτη προσήλωσή του στο τυπικό της μοναχικής ζωής, η αυστηρή και ακριβής τήρηση των ασκητικών κανόνων, η ευπρέπεια, η διάκριση και η ακαταπόνητη πνευματική προσπάθεια. Ήταν ένας μοναχός επιβλητικός, ψηλός, σοβαρός, μελαχρινός,

γεροδεμένος, ο οποίος ζούσε και βίωνε την κάθε στιγμή τη σωτήρια σχέση του με τον Θεό. Είχε και το τάλαντο της αφηγήσεως διαφόρων ψυχωφελών ιστοριών από το Γεροντικό και από τη ζωή παλαιότερων πατέρων του Άθωνα, αλλά και πολλών ιστοριών από την ιδιαίτερη πατρίδα του, την ηρωϊκή μεγαλόνησο, πάντα διδακτικών και πνευματικά ωφέλιμων».

Είχε μία ευαίσθητη και καθαρή καρδιά. Τούτο φαινόταν στην ευγένεια των τρόπων του και στις ωραιότατες καλλιγραφίες του, αλλά και στη μεγάλη του καθαριότητα και τάξη στην εκκλησία, στα γραφεία, στο κελλί του, στα διακονήματα, στα βιβλία και στα γράμματά του. Μνημόνευε μετά δακρύων συνεχώς την Παναγία κι έλεγε πως ο μόνος έπαινος ανήκει σε Αυτή, που είναι η σκέπη του Αγίου Όρους. Είχε συνεχή τη μνήμη του θανάτου.

Μετέστη προς Κύριον τον μήνα της Παναγίας. Ύπνωσε τον μακάριο ύπνο των δικαίων στις 9.8.1961. Ήταν 86 ετών. Τα 68 έτη τα διήλθε μέσα στο τίμιο ράσο. Διέγραψε και αυτός «μια μεστή πορεία πνευματικών καρπών πάνω στη γη».

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Ξηροποτάμου, α.ά. 34. Αντωνίου Στιβακτάκη. Κρήτες Αγιορείτες Μοναχοί. Ιεράπετρα 2007, σσ. 79-81.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, *Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Β' - 1956-1983*, σελ. 647-648, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.